

Arrest

nr. 270 231 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas correct weer in de nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij, werd op 31 januari 1964 te Tunis geboren en bezit de Tunesische nationaliteit. Zij kwam op onbekende datum het Rijk binnen.

Op 30 november 2020 diende verzoekende partij een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980. Verzoekende partij diende de aanvraag in op basis van mevrouw T. J. (RR: ...), de Italiaanse wettelijk samenwonende partner van haar zoon O. H. (RR: ...).

Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd ten aanzien van verzoekende partij genomen op 1 maart 2021.

Op 21 april 2021 diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, in functie van dezelfde referentiepersoon.

Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd ten aanzien van verzoekende partij genomen op 11 oktober 2021.

(...)"

De bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2021 en heeft de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.04.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 21.04.2021 een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende de aanvraag in op basis van mevrouw T. J. (RR: ...), de Italiaanse wettelijk samenwonende partner van zijn zoon O. H. (RR: ...).

Artikel 47/1 stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 40bis, §2 stelt dan weer: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Gezien betrokkene zijn aanvraag indient in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet, dient te worden aangenomen dat betrokkene wenst aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst overeenkomstig artikel 47/3, §2 van de wet, gezien ascendenten ten laste van een wettelijk samenwonende partner uitgesloten worden door artikel 47/1, 2°. Hij voert daartoe de volgende stukken aan:

- Brief advocaat
- Certificaat van niet-aansluiting Caisse Nationale de Retraite et de Prévoyance Sociale (CNRPS) dd. 11.11.2020
- Certificaat van niet-eigendom van geregistreerde goederen
- Attest van verblijfplaats dd. 03.02.2020 betrokkene
- Attest van verblijfplaats dd. 03.02.2020 van de zoon H.
- Verklaring op eer feitelijke scheiding tussen betrokkene en zijn echtgenote (die thans bij de zoon woont)
- Stortingen van H. aan betrokkene periode 30.01.2019 tot 29.06.2020, (7 stortingen, gemiddeld ongeveer 45 euro per maand)
- Handelshuurovereenkomst op naam van ref. en zoon H.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in België geboren is, en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 10.12.2020. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en

volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter in deze dient dus te worden vastgesteld er helemaal geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de EU-burger. Zij is immers in België geboren. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Referentiepersoon is in België geboren en heeft hier ononderbroken verbleven. Zij heeft dus nooit in het land van herkomst van betrokkene gewoond, laat staan dat zij aldaar deel zouden hebben uitgemaakt van het zelfde gezin. Betrokkene voert weliswaar verblijfsattesten voor hem en zijn zoon aan, waaruit moet blijken dat hij en zijn zoon O. H. op hetzelfde adres zouden verblijven, echter toont hij daarmee niet aan dat hij ook effectief deel uitmaakte van het gezin van mevrouw T. op basis van wie hij zijn aanvraag indiende. Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene ook na zijn aankomst in België nooit deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Hij staat sedert 10.12.2020 als alleenstaande ingeschreven op het hierboven vermeld adres, terwijl de referentiepersoon op het adres (...) woont.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/3, §2 van de wet. Betrokkene kan zich evenmin beroepen op het feit dat hij een ander familielid ten laste van de referentiepersoon zou zijn, daar voor ascendenten zulks geval wordt voorzien in artikel 40bis, §2, 4° van de wet.

In zoverre betrokkene zou willen aanvoeren dat hij verblijfsrecht moet krijgen op basis van artikel 40bis, §2, 4° van de wet, kan worden vastgesteld dat betrokkene niet aantoonbaar ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Vooreerst toont betrokkene niet aan onvermogen te zijn geweest.

Hij legt een attest van het Tunesische CNRPS voor, waaruit blijkt dat hij niet bij die instelling is aangesloten. Daarover dient opgemerkt te worden dat de CNRPS enkel instaat voor ambtenaren en militairen (cf. <http://www.cnrps.nat.tn/fr/caisse-et-prestations/la-cnrps/affilies>): "Les affiliés de la Caisse sont:

- Les agents de l'Etat relevant des ministères et des Etablissements publics à caractère administratif.
- Les agents des collectivités publiques locales.
- Les agents des établissements publics non administratifs et des entreprises publiques dont la liste est arrêtée par décret"

Het is echter perfect mogelijk dat betrokkene onder een andere sociale zekerheidsinstelling valt zoals bijvoorbeeld het CNSS (<https://www.cnss.tn/fr>). Betrokkene toont evenmin aan geen inkomsten te hebben uit tewerkstelling of een zelfstandige activiteit. Zo wordt bijvoorbeeld geen overzicht van de inkomsten voorgelegd dewelke wordt geschraagd door stukken van de Tunesische fiscale administratie. De voorgelegde stukken laten de administratie niet toe om vast te stellen dat betrokkene over onvoldoende inkomsten beschikte in het land van herkomst om in zijn levensonderhoud te voorzien. De

voorgelegde verklaring op eer (waarvan bovendien het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), de stortingen en het certificaat van niet-eigendom doen aan die vaststelling geen afbreuk.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, noch kan blijken dat betrokkene ten laste was van referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van ' herkomst. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in het Rijk en er is geen sprake van een probleem betreffende zijn gezondheid. Verder, wat het gezins- en familielevens betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen man van wie mag verwacht worden op zijn eigen benen te kunnen staan, zonder fysieke nabijheid van de referentiepersoon. Uit niets blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het contact met zijn schoondochter en zoon kan hij behouden middels de moderne communicatiemiddelen en via periodieke bezoeken aan België.
(...)"

Beide bestreden beslissingen werden op 9 november 2021 ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980. schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981 schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 21 april 2021 en aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat - met uitzondering van artikel 45 - de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn Italiaanse schoondochter.

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel - niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen - de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de 'andere familieleden van een Unieburger' en luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. blz. 1-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C- 378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C- 555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel. 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst, ten laste was van zijn Italiaanse schoondochter. Uit de aan verweerder voorgelegde documenten blijkt immers dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en onderhouden werd door zijn zoon en schoondochter.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat er geen schending zou zijn van het recht op vrij verkeer van de relevante referentiepersoon, en omdat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van zijn schoondochter of dat hij deel uitmaakte van haar gezin op het ogenblik dat hij in Tunesië verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Verweerder is van oordeel dat het vrij verkeer van de referentiepersoon niet wordt belemmerd door de bestreden beslissing, omdat zij in België is geboren en daardoor geen vergemakkelijkte toegang moet krijgen tot België om de eenheid van haar familie te vrijwaren, en niet gedwongen zou zijn om België te verlaten indien verzoeker niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Dat voor de toepassing van de Vreemdelingenwet onder “burger van de Unie” moet worden verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk (art. 40, §2 Vw.; art. 20, § 1 VWEU; art. 2.1 Burgerschapsrichtlijn).

Dat de referentiepersoon in casu een Italiaanse nationaliteit heeft en in België is geboren en hier eveneens verblijft.

Dat de Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn.

Dat de artikelen 47/1,2°, en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, bijgevolg moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde. Dat het familielid dan een verblijf kan aanvragen teneinde de Unieburger “te begeleiden naar” het gastland waar deze Unieburger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Dat een familielid dat daarentegen verklaart afhankelijk te zijn van de Unieburger, zoals in casu het geval is, niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die Unieburger naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de Unieburger desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet. In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het noodzakelijk is dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 31-33).

Dat wanneer verweerder stelt dat de referentiepersoon al altijd in België verbleef en er daardoor geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer, verweerder er hiermee aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon al in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Derhalve kon verweerder niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 250.751 dd. 10 maart 2021, p 18-19).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 47/1 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.4.

Verweerster meent ook dat verzoeker niet aantoont dat hij ten laste was van zijn schoondochter op het ogenblik dat hij in Tunesië verbleef.

Dat verzoeker nochtans stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij financieel onderhouden werd door zijn zoon en zijn schoondochter toen hij in Tunesië woonde. Sedert de feitelijke scheiding tussen verzoeker en diens echtgenoot in 2010 kreeg verzoeker immers meermaals per maand bedragen op zijn bankrekening gestort van zijn zoon en diens wettelijk samenwonende partner om in verzoekers levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker zijn onvermogen wordt eveneens aangetoond door de Tunesische certificaten van niet-aansluiting bij pensioen- en sociale zekerheidsfonds en van niet-eigendom van registreerde goederen.

Verzoeker wil bovendien verduidelijken dat hij op vandaag wel degelijk op hetzelfde adres woont als zijn schoondochter, in tegenstelling tot wat verweerster aanhaalt, zodat verzoeker op heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Dat de motivatie van verweerder, die stelt dat verzoeker niet ten laste was of geen deel uitmaakte van het gezin zijn schoondochter niet kan worden weerhouden, nu door verweerder geenszins werd aangetoond dat verzoeker niet ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn schoondochter, temeer daar verzoeker materieel afhankelijk was van zijn schoondochter en zijn zoon om minimaal te kunnen overleven in Tunesië.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 47/1 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.5.

Verweerder stelt dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was.

Dat door verweerder geen rekening wordt gehouden met de attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten en geen onroerende goederen had in Tunesië.

Dat verweerder geen enkele motivering geeft waarom de attesten van onvermogen van de Tunesische overheid niet kunnen worden weerhouden en/of waarom hiermee geen rekening kan gehouden worden.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoeker aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle

relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.6.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Tunesië en dat hem maandelijks sommen geld werd overgemaakt door zijn schoondochter en zijn zoon waarmee hij kon overleven, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Italiaanse schoondochter.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen " moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-I/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij

komen, ma 2 het sastland niet weiseren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen ”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in Tunesië verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Verzoekende partij stelt in een eerste middel dat zij aan de hand van elk passend middel en elk weldadig document mag aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar Italiaanse schoondochter. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ).

Volgens verzoekende partij schendt de bestreden beslissing de artikelen 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) nu zij genoegzaam heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij onderhouden werd door haar zoon en schoondochter. Verzoekende partij verwijst naar Europese wetsbepalingen en meent dat de enkele omstandigheid dat de referentiepersoon al in België woont, niet verhindert dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Volgens verzoekende partij kan de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Verzoekende partij beweert dat zij wel stukken heeft voorgelegd die aantonen dat zij financieel werd onderhouden door haar zoon en haar schoondochter toen zij in Tunesië woonde. Zij stelt ook vandaag op hetzelfde adres te wonen van haar schoondochter, zodat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Volgens verzoekende partij heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de attesten waaruit blijkt dat zij geen inkomsten en geen onroerende goederen had in Tunesië. De verwerende partij motiveert volgens haar niet waarom deze attesten niet voldoende zijn. Volgens verzoekende partij schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Uit het eerste middel blijkt duidelijk dat deze enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: de eerste bestreden beslissing).

2.1.3. De verzoekende partij is de vader van de partner van de referentiepersoon die wettelijk samenwonend is met de referentiepersoon. Louter gemakkelijkschwege omschrijft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de referentiepersoon verder als zijnde de schoondochter.

Uit de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag) blijkt dat deze werd ingediend in de hoedanigheid van ander familielid van haar Italiaanse schoondochter, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Met de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

2.1.4. Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

Ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk,

een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*in eerste instantie*” moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon in België geboren is en in België ononderbroken verblijft, zodat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is. Dit feitelijk gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De verzoekende partij ontkent niet dat de referentiepersoon in België geboren is en ononderbroken in België heeft verbleven. De bestreden beslissing beoordeelt deze vaststelling correct:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in België geboren is, en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 10.12.2020. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter in deze dient dus te worden vastgesteld er helemaal geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de EU-burger. Zij is immers in België geboren. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.”

Derhalve rijst de vraag of het motief dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is, volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan geen rekening houden met hypothetische situaties die de verzoekende partij schetst. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord, om de volgende redenen:

Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd.

In het door verzoekende partij ook geciteerde arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in deze zaak ook op het volgende gewezen: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens

bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord ‘vergemakkelijkt’ en van de bewoordingen die betrekking hebben op ‘afhankelijkheid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

Zoals reeds gesteld, werd *in casu* geoordeeld dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dit is de Italiaanse schoondochter van de verzoekende partij, geen sprake kan zijn nu deze sedert haar geboorte ononderbroken in België verblijft. Deze vaststelling blijft dus onverminderd overeind. De Raad is, gelet op het hiervoor gestelde, van oordeel dat ze volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. Uit de gezinsherenigingsaanvraag blijkt dat de verzoekende partij expliciet de toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet beoogde.

Uit punt 2.1.3. blijkt dat de verzoekende partij derhalve dient aan te tonen dat zij op het moment van haar gezinsherenigingsaanvraag in het herkomstland al ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist niet en toont niet aan dat zij deel uitmaakte van het gezin in het herkomstland omdat de referentiepersoon België niet heeft verlaten. Het loutere gegeven dat zij met haar zoon destijds heeft samengewoond in het herkomstland slaat niet op het gezin dat haar zoon nu vormt met de referentiepersoon, die de partner is van haar zoon (wettelijk samenwonend).

De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief:

“Artikel 47/1 stelt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 40bis, §2 stelt dan weer: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De verzoekende partij is de vader van de partner van de referentiepersoon die wettelijk samenwonend is met de referentiepersoon. Zowel in de situatie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als in de situatie van artikel 40bis, §2, waar de bestreden beslissing correct naar verwijst, moet nagegaan worden of de verzoekende partij aantoonde ten laste te zijn van het gezin van de referentiepersoon.

De motieven die betrekking hebben op het ten laste zijn van het gezin van de referentiepersoon zijn determinerend.

Het bestuur oordeelde:

“Hij voert daartoe de volgende stukken aan:

- *Brief advocaat*
- *Certificaat van niet-aansluiting Caisse Nationale de Retraite et de Prévoyance Sociale (CNRPS) dd. 11.11.2020*
- *Certificaat van niet-eigendom van geregistreerde goederen*
- *Attest van verblijfplaats dd. 03.02.2020 betrokkene*
- *Attest van verblijfplaats dd. 03.02.2020 van de zoon H.*
- *Verklaring op eer feitelijke scheiding tussen betrokkene en zijn echtgenote (die thans bij de zoon woont)*
- *Stortingen van H. aan betrokkene periode 30.01.2019 tot 29.06.2020, (7 stortingen, gemiddeld ongeveer 45 euro per maand)*
- *Handelshuurovereenkomst op naam van ref. en zoon H.”*

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing is genomen op 11 oktober 2021. De stukken die de raadsman van de verzoekende partij overmaakte met brief van 26 februari 2021 kwam de gemeente toe op 2 maart 2021, volgens de mail van de gemeente van 2 maart 2021 verzonden naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het volgende motief is correct en vindt steun in het administratief dossier:

“In zoverre betrokkene zou willen aanvoeren dat hij verblijfsrecht moet krijgen op basis van artikel 40bis, §2, 4° van de wet, kan worden vastgesteld dat betrokkene niet aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Vooreerst toont betrokkene niet aan onvermogen te zijn geweest.

Hij legt een attest van het Tunesische CNRPS voor, waaruit blijkt dat hij niet bij die instelling is aangesloten. Daarover dient opgemerkt te worden dat de CNRPS enkel instaat voor ambtenaren en militairen (cf. <http://www.cnrps.nat.tn/fr/caisse-et-prestations/la-cnrps/affilies>): “Les affiliés de la Caisse sont:

- *Les agents de l'Etat relevant des ministères et des Etablissements publics à caractère administratif.*
- *Les agents des collectivités publiques locales.*
- *Les agents des établissements publics non administratifs et des entreprises publiques dont la liste est arrêtée par décret”*

Het is echter perfect mogelijk dat betrokkene onder een andere sociale zekerheidsinstelling valt zoals bijvoorbeeld het CNSS (<https://www.cnss.tn/fr>). Betrokkene toont evenmin aan geen inkomsten te hebben uit tewerkstelling of een zelfstandige activiteit. Zo wordt bijvoorbeeld geen overzicht van de inkomsten voorgelegd dewelke wordt geschraagd door stukken van de Tunesische fiscale administratie. De voorgelegde stukken laten de administratie niet toe om vast te stellen dat betrokkene over onvoldoende inkomsten beschikte in het land van herkomst om in zijn levensonderhoud te voorzien. De voorgelegde verklaring op eer (waarvan bovendien het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), de stortingen en het certificaat van niet-eigendom doen aan die vaststelling geen afbreuk.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, noch kan blijken dat betrokkene ten laste was van referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van ' herkomst. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Met het betoog dat de verzoekende partij financieel onderhouden werd door het gezin van de referentiepersoon gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete vaststelling in de bestreden

beslissing dat gemiddeld genomen de geldstortingingen geen 45 euro maandelijks bedroegen en niet is aangetoond dat de verzoekende partij meermaals per maand, sedert 2010, gelden ontving. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat geen maandelijksse stortingen voorhanden zijn, doch stortingen op onregelmatige basis.

De verzoekende partij weerlegt evenmin de concrete vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat zij een attest van het Tunesische CNRPS voorlegde, terwijl CNRPS enkel instaat voor ambtenaren en militairen en het aldus perfect mogelijk is dat zij onder een andere sociale zekerheidsinstelling valt, zoals bijvoorbeeld het CNSS. De verzoekende partij toont evenmin aan geen inkomsten te hebben uit tewerkstelling of een zelfstandige activiteit terwijl niet blijkt dat zij pensioengerechtigde is door haar leeftijd (geboren in 1964). Zo wordt bijvoorbeeld geen overzicht van de inkomsten voorgelegd dewelke wordt geschraagd door stukken van de Tunesische fiscale administratie. De voorgelegde stukken laten de administratie niet toe om vast te stellen dat betrokkene over onvoldoende inkomsten beschikte in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien. De voorgelegde verklaring op eer (waarvan bovendien het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), en het certificaat van niet-eigendom doen aan die vaststelling geen afbreuk. Overigens blijkt ook uit het administratief dossier dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij als alleenstaande is ingeschreven bij het gemeentebestuur op een ander adres dan het adres van het gezin van de referentiepersoon. Dat het op het ogenblik van het verzoekschrift anders zou kunnen zijn, is niet relevant.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen weerhouden worden.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit niet aannemelijk.

2.1.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.7. Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat niet met alle dienstige stukken rekening is gehouden en de feitenvinding niet correct is.

2.1.8. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

2.1.9. De verzoekende partij maakt de schending van al de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste middel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel licht toe:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinslevens’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de schoonvader van de Italiaanse referentiepersoon en werd gedurende een lange periode materieel onderhouden door zijn schoondochter en haar gezin. Bovendien woont verzoeker op vandaag bij zijn schoondochter en haar gezin in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Als gevolg van de beslissing van verweerder zou verzoeker worden gescheiden van zijn familie, zijnde de referentiepersoon en haar gezin.

De uitzetting wordt door het EHRM als een inmenging van enig openbaar gezag op de door het art. 8, §1 EVRM gewaarborgde rechten beschouwd, zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Opdat de inmenging gerechtvaardigd zou zijn dient de ernst van de beslissing in verhouding te zijn met het doel ervan. De belangen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en/of veiligheid, en anderzijds het recht op een privé-leven, dienen telkens te worden afgewogen. In concreto betekent dit

dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van verzoeker in deze benadering niet gerechtvaardigd noch proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet meer kan verblijven bij zijn familie in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, zoals *in casu*, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebbba/Frankrijk*, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij niet betwist dat de partner van de referentiepersoon haar destijds niet heeft vergezeld en dat niet was aangetoond dat er een (dreigende) schending was of is van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon die nooit deel uitmaakte van het gezin van de verzoekende partij voor de komst naar België, zelfs niet voor het nemen van de bestreden beslissingen. Het verblijffattest van de zoon van de verzoekende partij in Tunesië van 3 februari 2020 is niet ernstig te noemen nu deze al samenwoonde met de referentiepersoon en een handelshuurovereenkomst afsloot in België op 24 oktober 2019, wat de verzoekende partij voorhoudt en stukken hierover voorlegde. Derhalve moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij die in 1964 is geboren, dat van haar in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij in het land waar zij is geboren en getogen, en waar zij zeker tot eind 2019 en wellicht tot in 2020 (gezien de stortingen die worden voorgelegd) heeft verbleven, haar leven kan verderzetten. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat zij daarin financieel werd ondersteund door haar zoon, dan nog liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat deze financiële steun niet gewoon kan blijven doorlopen, zonder meer, en dat de situatie thans dermate is veranderd dat verzoekende partij zich noodzakelijkerwijze bij haar zoon in België zou moeten voegen.

De verwerende partij heeft dan ook terecht geoordeeld dat het door verzoekende partij aangevoerde gezinsleven met haar zoon een terugkeer niet in de weg staat, nu van een volwassene persoon als zichzelf mag worden verwacht dat zij in het land van herkomst een leven kan hebben zonder de nabijheid van de referentiepersoon en haar zoon. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan dat zij daartoe niet in staat zou zijn, en evenmin dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat het bestuur een positieve verplichting zou hebben om haar alsnog een verblijfsrecht te geven.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat de omstandigheid dat artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet primeert niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook in de bestreden beslissing werden de gezinsbanden beoordeeld en terecht vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheid is vastgesteld.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in dit geval ontbreekt. De verzoekende partij beperkt zich tot een te vaag betoog *in concreto*.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet een ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel, dat enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (de tweede bestreden beslissing), wordt als volgt toegelicht:

“2.3. Derde middel : schending van artikel 52. §4. 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken ”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon wordt betwist, en dat van verzoeker als volwassene persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing laat na de motieven m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten grondig op te sommen, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen. Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken ’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen ” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik

van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan ” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond ”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken ”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en referentiepersoon betwist wordt en dat verzoeker als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die in de periode voorafgaand aan de aanvraag onderhouden werd door de referentiepersoon en haar gezin, en nu ook bij haar verblijft. Er is dus we degelijk een sterke afhankelijkheidsband tussen verzoeker en referentiepersoon.

2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn.

Hierbij werd enkel opgemerkt dat de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en referentiepersoon betwist wordt en dat verzoeker als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoeker afleveren van dit bevel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.3.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een inreisverbod. Deze bepaling is in casu niet aan de orde, en verzoeker toont niet aan op welke grond ze zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in het Rijk en er is geen sprake van een probleem betreffende zijn gezondheid. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen man van wie mag verwacht worden op zijn eigen benen te kunnen staan, zonder fysieke nabijheid van de referentiepersoon. Uit niets blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het contact met zijn schoondochter en zoon kan hij behouden middels de moderne communicatiemiddelen en via periodieke bezoeken aan België.”

2.3.3. Verzoekende partij is van oordeel dat er een schending voorligt van de motiveringsplicht omdat *in casu* geen verplichting voor het bestuur voorligt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, en dat in geval van een discretionaire bevoegdheid een meer uitgebreide motivering noodzakelijk is.

In tegenstelling tot wat het geval was in de door verzoekende partij geciteerde rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt uit de lezing van de hiervoor geciteerde motieven dat de bevelscomponent van de aangevochten bijlage 20 een motivering bevat die los staat van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zo wordt, conform artikel 8 van de Vreemdelingenwet, de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet vermeld en blijkt dat de verwerende partij verzoekende partij beveelt om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen van het gegeven bevel begrijpt zodat aan het normdoel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Het is niet omdat een motivering summier is, dat deze niet volstaat.

Verder blijkt ook dat verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij betoogt dat er geen motivering over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is. Volgens deze bepaling moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 bevat een onderzoeksplicht. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en er geen sprake is van gezondheidsproblemen. Wat het familie- en gezinsleven betreft, bespreekt ook de eerste bestreden beslissing, vervat in hetzelfde document (bijlage 20), uitgebreid hierover en licht de tweede bestreden beslissing nog apart toe welke redenen er voorhanden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in het herkomstland zelfstandig kan leven. Tot op het ogenblik van de tweede bestreden beslissing woonde de verzoekende partij overigens niet samen met het gezin van de referentiepersoon.

Waar verzoekende partij stelt dat niet blijkt of rekening werd gehouden met haar individuele familiale toestand, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft geconcludeerd dat verzoekende partij, die geen deel uitmaakt van het kerngezin van haar zoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoekende partij moet dus met concrete argumenten aantonen dat daar anders over moet worden gedacht. Tevergeefs haalt de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 en de verwijzing naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aan.

De Raad wijst er verder op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee rekening zou moeten worden gehouden, ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van het tweede middel en de vaststelling dat niet is aangetoond dat de beoordeling van het vermeende gezins- of familieleven van de verzoekende partij in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Voorts wordt niet betwist dat de verwerende partij ten deze geen gebonden bevoegdheid heeft. De verwerende partij beschikt terzake over een discretionaire bevoegdheid. De tweede bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Uit niets blijkt dat de verwerende partij moest motiveren waarom

het bevel moet motiveren dat deze absoluut noodzakelijk is. Het motief over artikel 74/13 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet staat ook los van de motieven van de weigeringsbeslissing.

Verzoekende partij toont niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is, of onzorgvuldig tot stand is gekomen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat het niet afdoende werd gemotiveerd. Zij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.3.4. De volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan gevolgd worden:

“Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5° lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verweerster aan verzoeker een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.”

2.3.5. De door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur worden niet aannemelijk gemaakt. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN